

NO APARTES EL TEU ROSTRE DEL POBRE

El diumenge 19 de novembre celebrem la Jornada Mundial dels Pobres, que va ser instituïda pel papa Francesc fa set anys. El lema d'enguany està inspirat en una de les exhortacions que Tobit li va dirigir al seu fill Tobies abans que este partira de viatge, i que constitueixen un autèntic testament espiritual: “No apartes el teu rostre de cap pobre” (Tb 4, 7). El Papa vol que esta crida no deixe de ressonar en el cor de tots nosaltres i en la vida de les nostres comunitats.

Gràcies a Déu en la nostra societat el sentit de la justícia i la necessitat de ser solidaris amb els més necessitats són conviccions que cada vegada estan més arrelades. La història de l'Església està plena de sants que són models en la vivència de les obres de misericòrdia i en l'amor als pobres. Des dels primers segles hi ha hagut iniciatives per a atendre els més necessitats: orfes i vídues, transeünts, persones abandonades, ancians, malalts, etc... Actualment no imaginem una diòcesi o parròquia en la qual no estiga organitzat algun servei d'atenció als més pobres. Gràcies a Déu, esta convicció s'està generalitzant cada vegada més en totes les institucions eclesials. L'autenticitat de la fe es demostra en la caritat.

Però, sent això veritat, el Papa ens adverteix en el seu missatge d'un fenomen que està cada vegada més present en la nostra cultura i que no afavoreix l'atenció cap als més pobres: “la crida al benestar puja cada vegada més de volum, mentre les veus del qui viu en la pobresa se silencien... el que és desagradable i provoca sofriment es posa entre parèntesi, mentre que les qualitats físiques s'exalten... la realitat virtual s'apodera de la vida real” (n. 4). D'una banda, valorem el compromís i la solidaritat i, per una altra, ens creem un món que ens porta a apartar els nostres ulls dels pobres.

La Jornada Mundial dels Pobres constitueix una crida a identificar les pobreses materials i humanes que hi ha al nostre voltant. El papa ens recorda en el seu missatge que, sovint, “la pressa, quotidiana companya de la vida, impedeix detindre's, socórrer i fer-se càrrec dels altres” i ens exhorta a no oblidar que “la paràbola del bon samarità no és un relat del passat”, sinó que “interpel·la el present de cadascun de nosaltres”. Però les pobreses tenen rostre, existeixen encarnades en persones concretes que esperen de nosaltres no sols una ajuda material, sinó un gest d'amor, una paraula d'esperança, un compromís personal cap a elles: “Delegar en uns altres és fàcil (afirma el Papa en el seu missatge); oferir diners perquè uns altres facen caritat és un gest generós, però la vocació de tot cristià és implicar-se en primera persona” (n, 4).

Per això, vos convida que este diumenge, personal o comunitàriament, tinguem algun gest amb alguna persona necessitada de la proximitat dels altres. Les obres de misericòrdia són 14. Seria bo posar en pràctica alguna d'elles, i això no sols un dia, sinó fer tot el possible perquè arriben a inspirar el nostre camí espiritual.

****Enrique Benavent Vidal, arquebisbe de València***